

Waterloo: de la derrota de l' "Empire" a la derrota de l' "Imperio"

written by Joan-Pere Le Bihan | 24 d'abril de 2019

Com molt bé ho assenyalava en Vicent Partal en un [editorial recent](#), la bèstia negra d'Espanya es diu Carles Puigdemont.

No es tracta, evidentment, de cap qüestió personal. És simplement el fet que el president legítim de Catalunya, el que representa el país a un espai de llibertat i que, per fer-ho, es va haver de situar en un terreny inassequible pels policies i jutges de l'imperi espanyol.

Els partits autoanomenats "constitucionalistas" són, de fet partits monàrquics (ja que la constitució espanyola preveu un monarca, així de senzill), també els podríem anomenar nacionalistes espanyols o castellans (ja que aquest text legal votat sota l'amenaça del manteniment de la dictadura franquista preveu que la llengua castellana és, obligatòriament, la llengua comuna dels espanyols, incloent-hi, els agradi o no, bascos, catalans, gallecs, ciutadans de les Illes Balears o valencians).

Durant molts anys, el regne d'Espanya, ha pogut fer creure als seus habitants, a Europa i al Món, que era una democràcia. Mentrestant, les nacions perifèriques de l'Estat estaven ocupades intentant reconstruir llur vida institucional amb els governs autonòmics, refent tantes forces destruïdes per la guerra civil espanyola i el franquisme, un respir de semilibertat... Ara però de nou, ja n'hi ha uns quants que criden "¡A por ellos!" contra uns ciutadans que consideren, sobre el paper, com a... compatriotes.

La continuació del retrocés autonòmic reiniciada pel PP durant la primera dècada del segle, un cop assumit el "café para

todos" i el "tejerazo", avalada en gran part pel PSOE (malgrat les proclames) coronada per la sentència contra l'Estatut, posà Catalunya i els seus habitants, i doncs llurs representants, entre l'espasa i la paret (posant-ne a molts, de retruc, entre quatre parets).

Perseguida lingüísticament i cultural, econòmicament espoliada, socialment discriminada, no quedava cap més remei que emprendre el camí de la independència.

No parlarem aquí del dia a dia del procés, segurament s'han comès errors, com evitar-ho quan no tens totes les cartes a la mà? Molts se senten traïts pels nostres propis responsables fins i tot quan pateixen presó o exili! Esperem que certes decepcions, potser inevitables, no ens facin perdre el seny i el nord.

Però ara què hem de fer?

Tenim candidats a les diverses eleccions (i també, em sap molt de greu, de diversos partits). Aquests candidats, ho vulguin o no, ens agradi o no, ho poden ser al marc del sistema jurídic de la monarquia.

A aquest marc podran tenir una acció, limitada però apreciable, que freni, matisi i a tot estirar canviï les polítiques del govern de sa majestat.

Els catalans poden tenir candidats perquè se'ls considera espanyols: inevitablement això implica una mena de reconeixença de la presència d'Espanya a Catalunya (no vull dir amb això que no cal que tinguem candidats).

A partir d'aquí la lògica és molt clara: de diàleg no n'hi pot haver. No es dialoga amb si mateix, per dialogar **cal ser-ne dos**. El president del govern espanyol no pot parlar amb un diputat del Congrés com si no fos espanyol. Si és diputat és precisament perquè té la ciutadania espanyola. Crec que en Rajoy digué un dia: " No se dialoga consigo mismo".

Heus ací per què el president Puigdemont és la bèstia negra del Madrid polític i periodístic. Ell, pel fet de ser el president electe i legítim (destituït de manera il·legal, ja que només els diputats catalans ho poden fer per majoria) es troba, amb part del seu govern, a Waterloo a la Casa de la República.

Simplement és **l'altre** (aquell que és president d'un país encara que no es vulgui reconèixer), que disposa d'una legitimitat democràtica i històrica cada vegada més reconeguda a escala europea i mundial, és l'únic que pot fer palès que Catalunya **no és Espanya** i que, per tant, cal que s'asseguin, per dialogar, a la mateixa taula i en igualtat de condicions.

Sense la legitimitat del President Puigdemont, els nostres electes (i no és cap crítica, ans el contrari, admirem l'esforç indispensable i el sacrifici que fan tots) només seran una part del sistema polític-jurídic de la monarquia. En plena campanya electoral (i Déu n'hi do que ens en farem un tip!) és fàcil descuidar-ho i pensar en tacticismes de partit o mirar qui la té més llarga.

Però, per sort, tenim un Nord, una brúixola, i aquesta brúixola és Waterloo. Va significar la caiguda de l'imperi francès. Si som coherents i mantenim el rumb significarà la caiguda de l'imperi castellà. Suposarà l'alliberament no sols de Catalunya, sinó també de gran part de la resta de Països Catalans i dels pobles de l'Estat en el seu camí cap a la democràcia.

Per aquests motius crec que hem de votar, no només pensant en la composició d'un *Congreso* o d'un *Senado*, que també, sinó pensant simultàniament en com enfortir la referència mundial amb la qual ens hem dotat. En l'àmbit europeu i mundial serà primordial que els nostres diputats i senadors apareguin clarament com els electes de la República amb seu a Waterloo.

Entre Tarradellas i Puigdemont ens toca construir la

diferència històrica. El primer va integrar, temporalment, la legitimitat catalana exiliada a la monarquia espanyola que la volgué fagocitar, el segon n'haurà simbolitzat la sortida.